DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 21 września 1950 **Nr 22** Poz. 128-140

TREŚĆ:

OKÓLNIKI:

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 8.

KOMUNIKATY:

128

OKÓLNIK

z dnia 12 sierpnia 1950 r.

w sprawie opodatkowania artystów fotografików wykonujących zawód bez utrzymywania zakładu fotograficznego przeznaczonego dla obsługiwania publiczności. Nr PM. 4617/3/50.

I.

W związku z przepisami art. 4 pkt 6 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413) i § 22 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1949 r. w sprawie wykonania powołanego dekretu (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108), których mocą wykonywanie działalności artystycznej w ramach zawodu artysty fotografika bez utrzymywania w tym celu zakładu fotograficznego przeznaczonego dla obsługiwania publiczności — jest wolne od podatku obrotowego, Ministerstwo Finansów, w porozumieniu z Ministerstwem Kultury i Sztuki, poleca przedmiotowe zwolnienie od podatku stosować jedynie w przypadku przedstawienia przez zainteresowaną osobę odpowiedniego dokumentu, stwierdzającego wykonywanie zawodu artysty fotografika.

Dokumentem takim jest wyłącznie:

a) odpowiednie zaświadczenie Ministerstwa Kultury i Sztuki co do fotografików nie zrzeszonych w Polskim Związku Fotografików,

b) odpowiednie zaświadczenie Polskiego Związku Fotografików co do fotografików zrzeszonych w tym Związku.

II.

Nawiązując do okólnika z dnia 14 kwietnia 1949 r. w sprawie norm dochodowości z twórczości i działalności artystycznej z zakresu sztuk graficznych i plastycznych oraz architektury (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13, poz. 81), Ministerstwo Finansów, w porozumieniu z Ministerstwem Kultury i Sztuki — przy ustalaniu podstawy opodatkowania artystów fotografików podatkiem dochodowym z tytułu ich twórczości artystycznej — poleca potrącać z przychodu jako koszty uzyskania przychodu (art. 13 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym, Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414):

a) 50% przychodu, bez obowiązku dokumentowania tych kosztów,

b) do 65% przychodu w przypadku przedstawienia przez zainteresowanego podatnika odpowiedniej opinii Polskiego Związku Fotografików,

c) rzeczywiste koszty, wiarygodnie udowodnione przez zainteresowanego podatnika, w przypadku poniesienia ich przezeń w wysokości wyższej od podanych norm procentowych.

Podane normy odnoszą się jedynie do przychodów osiąganych przez twórców dzieła, a nie dalszych wykonawców (kopie oryginału).

Za Ministra Finansów
Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

129

OKÓLNIK

z dnia 16 sierpnia 1950 r.

w sprawie przekazywania nieruchomości na podstawie dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197). Nr OR. 24054/2/50.

W myśl § 7 ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1949 r. w sprawie przekazywania nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 354) władza naczelna posiadacza nieruchomości powinna w ciągu czternastu dni udzielić odpowiedzi władzy naczelnej wykonawcy planu, czy wyraża zgodę na przekazanie nieruchomości, czy też odmawia jej przekazania.

W praktyce władze naczelne posiadaczy napotykają niejednokrotnie na trudności w dotrzymaniu wyżej wymienionego 14-dniowego terminu, ponieważ w większości wypadków zachodzi konieczność uzyskania dodatkowych wyjaśnień od organów terenowych, bezpośrednio zarządzających daną nieruchomością.

Celem zapobieżenia opóźnieniom w załatwianiu wniosków wykonawców narodowych planów gospodarczych o przekazanie im nieruchomości, Ministerstwo Finansów poleca wnioskodawcom dołączać do wniosku przewidzianego w § 4 i 5 powołanego na wstępie rozporządzenia, opinię dotychczasowego posiadacza nieruchomości.

Zarazem Ministerstwo Finansów zobowiązuje wszystkie jednostki organizacyjne podległe Ministerstwu do bezzwłocznego wydawania opinii w razie gdy o taką opinię wystąpią wykonawcy narodowych planów gospodarczych innych resortów.

Za Dyrektora Departamentu Wł. Wójcik

130

OKÓLNIK

z dnia 23 sierpnia 1950 r.

w sprawie norm szacunkowych zysku brutto i netto oraz elementów gospodarczo-kalkulacyjnych w obrotach rzemiosła nieuspołecznionego: „rękawicznictwo skórzane". Nr PM. 6607/1/50.

Nawiązując do okólnika z dnia 10 listopada 1949 r. Nr D. XI. 10378/1/49 w sprawie norm szacunkowych zysku brutto i netto oraz elementów gospodarczo-kalkulacyjnych w obrotach rzemiosła nieuspołecznionego odcinka gospodarczego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 38, poz. 264) — Ministerstwo Finansów:

1) ustala następujące elementy gospodarczo-kalkulacyjne w obrocie wolno rynkowym rzemiosła nieuspołecznionego—„rękawicznictwo skórzane"—(poz. 95 tabeli załączonej do wyżej wymionego okólnika):

a) materiały do wytwarzania	45 — 50%
b) robocizna bezpośrednia	7 — 10%
c) koszt wytworzenia	60 — 70%
d) norma zysku brutto	40 — 30%
e) norma zysku netto	35 — 25%.

Normy powyższe obowiązują od dnia 1 sierpnia 1950 r.

2) co do świadczeń rzemiosła rękawiczniczego w ramach tzw. transakcji wiązanych na zlecenie Centrali Rzemieślniczej—poleca przy ustalaniu obrotu i dochodu brać pod uwagę konkretne umowy co do tych transakcji, sumy przychodów i konkretne koszty uzyskania tych przychodów.

Obowiązek przedstawienia odnośnych dowodów ciąży przede wszystkim na interesowanych podatnikach.

Dyrektor Departamentu St. Kołakowski

131

OKÓLNIK

z dnia 23 sierpnia 1950 r.

w sprawie udokumentowania transakcyj skupu opakowań szklanych przez podatników gospodarki nieuspołecznionej. Nr PM. 14763/1/50.

Zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 18 lipca 1950 r. powierzone zostało dyrekcjom uspołecznionych przedsiębiorstw handlowych zorganizowanie i prowadzenie od dnia 31 lipca br. poprzez sieć sklepów detalicznych gospodarki uspołecznionej i nieuspołecznionej akcji skupu opakowań szklanych.

Mając na uwadze doniosłość tej akcji dla realizacji narodowego planu gospodarczego, oszczędzającej pracę robotnika i wartościowe surowce, Ministerstwo Finansów poleca terenowym władzom podatkowym właściwe ustosunkowanie się do działalności podatników gospodarki nieuspołecznionej na odcinku opakowań szklanych. W szczególności Ministerstwo Finansów poleca nie kwestionować prowadzonych przez podatników ksiąg handlowych, uproszczonych szczególnego typu i podatkowych, jeżeli w ramach omawianej akcji skup opakowań szklanych oparty będzie nie na rachunkach dostawców, a na następujących dowodach:

1) w zakresie przychodu pustych opakowań — na podręcznych ewidencjach w postaci arkuszy, zeszytów, brulionów itp., zawierających datę, ogólną ilość opakowań oraz ogólną sumę wypłaconą zbieraczowi — w odrębnych, kolejnych pozycjach w stosunku do każdej transakcji skupu; podręczne ewidencje powinny zawierać dwie kolumny złotowe — dzienną szczegółową i dzienną ogólną;

2) w zakresie rozchodu opakowań (zdawania hurtowni uspołecznionej lub innemu ogniwu pośredniczącemu w dostawie opakowań zainteresowanemu przemysłowi)—na kolejno numerowanych konsygnacjach ilościowo-wartościowych, wypełnianych przebitkowo w dwu egzemplarzach i zawierających na kopii pokwitowanie ogniwa pośredniczącego, a ponadto w układzie i treści dostosowanych do wymogów tego ogniwa.

W końcu każdego dnia z kolumny dziennej szczegółowej powinna być w podręcznej ewidencji skupu opakowań wyprowadzona do kolumny dziennej ogólnej suma wypłacona zbieraczom za odstawione opakowania i—przy prowadzeniu ksiąg handlowych lub uproszczonych szczególnego typu — wpisana w jednej pozycji do dziennego raportu finansowego.

Ministerstwo Finansów wyjaśnia przy tym, że sklepy detaliczne skupujące opakowania szklane i odstawiające je dalszym ogniwom pośredniczącym w skupie, otrzymują tytułem wynagrodzenia po dwa złote za każdą sztukę dostarczonego pośredniczącemu ogniwu opakowania szklanego — bez względu na rodzaj i pojemność opakowania oraz że akcja skupu opakowań szklanych, jako przeprowadzana przez podatników gospodarki nieuspołecznionej w imieniu i na rzecz przedsiębiorstw państwowych, państwowo-spółdzielczych oraz przedsiębiorstw pozostających pod zarządem państwowym, ma charakter świadczenia usług (pośrednictwa), podlegającego w myśl art. 7 ust. 1, pkt 9 pod. obr. opodatkowaniu podatkiem obrotowym wg. stawki 10%. Nie zachodzi przeto w danym przypadku obowiązek prowadzenia kontroli ilościowej opakowań w stosunku do podatników, prowadzących księgi handlowe oraz w stosunku do podatników prowadzących księgi podatkowe Nr 1, o których mowa w § 32 rozp. księg.

Ministerstwo Finansów wyjaśnia również, że podatnicy uczestniczący w omawianej akcji skupu opakowań szklanych, a prowadzący księgi podatkowe Nr 1, powinni ujawniać sumy uzyskanych prowizyj (po dwa złote od każdej sztuki opakowania) w dacie sporządzenia konsygnacji ilościowo-wartościowej w rubr. 8 i 22 tych ksiąg, natomiast na podatnikach prowadzących księgi handlowe i uproszczone szczególnego typu ciąży obowiązek ujawniania w księgach kwot wypłaconych zbieraczom i kwot brutto otrzymanych od ogniw pośredniczących w skupie opakowań — niezależnie od obowiązku ujawniania sum otrzymanych prowizyj.

Dyrektor Departamentu St. Kołakowski

132

OKÓLNIK

z dnia 26 sierpnia 1950 r.

w sprawie określenia charakteru czynności polegających na suszeniu roślin zielarskich w susarniach ogniowych. Nr PM. 12920/3/50.

Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że suszenie roślin zielarskich dokonywane w suszarniach ogniowych ściśle związanych z plantacją roślin zielarskich i obsługujących wyłącznie daną plantację nie stanowi przerobu wymienionych roślin sposobem przemysłowym w rozumieniu przepisów art. 4 pkt 17) dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413).

Dyrektor Departamentu St. Kołakowski

133

OKÓLNIK

z dnia 28 sierpnia 1950 r.

w sprawie zwolnienia przedstawicielstw Szwajcarii w Polsce od podatku od nabycia praw majątkowych. Nr PM 13759/4/50

Nawiązując do okólnika z dnia 21 czerwca 1948 r. w sprawie zwolnień w podatku od nabycia praw majątkowych przedstawicielstw państw obcych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 69, poz. 282) — Ministerstwo Finansów zarządza stosowanie zwolnienia do przedstawicielstw dyplomatycznego i konsularnego Szwajcarii w Polsce na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 53, poz. 418) w przypad-

kach nabycia prawa własności lub najmu nieruchomości albo lokali przeznaczonych na biura lub mieszkania pracowników przedstawicielstwa

Dyrektor Departamentu St. Kołakowski

134

OKÓLNIK

z dnia 30 sierpnia 1950 r.

w sprawie ustalania podstaw obliczenia podatku od wynagrodzeń i składek SFO (Fundusz C) w przypadku potrącania z wynagrodzenia pracowników kar pieniężnych z ustawy o socjalistycznej dyscyplinie pracy. Nr PM. 14032/4/50.

W związku z wysuniętymi wątpliwościami przy obliczaniu podatku od wynagrodzeń oraz składek SFO Fundusz C w razie potrącania z wynagrodzenia pracowników kar pieniężnych nałożonych na podstawie ustawy o socjalistycznej dyscyplinie pracy — Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

W myśl art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41) oraz art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o obowiązku społecznego oszczędzania (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 10, poz. 74 i z 1949 r. Nr 7, poz. 42) za podstawę obliczania podatku od wynagrodzeń oraz składek oszczędnościowych należy przyjąć w razie:

1) nałożenia przez kierownika zakładu pracy kary porządkowej z art. 6 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o zabezpieczeniu socjalistycznej dyscypliny pracy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 168) kary porządkowej potrącanej z należnego wynagrodzenia za pracę,

2) nałożenia przez właściwy sąd grodzki kary sądowej z art.. 8 powołanej ustawy potrącanej z należnego wynagrodzenia za pracę,

— wynagrodzenie wypłacane pracownikowi bez potrącenia kary porządkowej lub sądowej tj. wynagrodzenie, które by mu wypłacono w razie gdyby kara porządkowa lub sądowa nie została orzeczona i potrącona.

Dyrektor Departamentu St. Kołakowski

135

OKÓLNIK

z dnia 31 sierpnia 1950 r.

w sprawie ustalenia nowej ceny sprzedażnej bloczków kasowych dla niektórych grup podatników. Nr OR. 27927/5/50.

Ministerstwo Finansów podaje do wiadomości, że z dniem 15 września 1950 r. cena sprzedażna na bloczki kasowe zostaje ustalona na 25 zł, za 1 sztukę.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 23. VI. 1948 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 69, poz. 284) w części dotyczącej ceny sprzedażnej bloczków kasowych traci moc obowiązującą z dniem 15 września 1950 r.

Kierownik Departamentu Wł. Wójcik

136

OKÓLNIK

z dnia 4 września 1950 r.

w sprawie przerobu przez apteki wina na wina lecznicze. Nr BD 5142/2/50.

Na podstawie art. 49 ust. 2 Prawa Akcyzowego (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 29, poz. 122) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 487) Ministerstwo Finansów zezwala aptekom na przerób wina na wina lecznicze.

Przy kontroli prawidłowości wpisów w księdze laboratoryjnej aptek odnośnie przerobu wina na wina lecznicze, należy przyjmować jako normy zużycia wina ilości określone w załączniku Nr 3 do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 5 stycznia 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 45).

Apteki są uprawnione wyłącznie do przerobu win, produkowanych przez wytwórnie, posiadające zezwolenie na wyrób napojów winnych w myśl ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o produkcji win, moszczów winnych i miodów pitnych oraz o obrocie tymi produktami.

Przerób win zagranicznych na wina lecznicze może być dokonywany jedynie za zgodą Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

Za Ministra Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

137

OKÓLNIK

z dnia 6 września 1950 r.

w sprawie podawania przez apteki nazwisk pacjentów w sporządzanych informacjach podatkowych o receptach lekarskich. Nr PM. 7423/1/50.

W związku z nasuwającą się wątpliwością czy podatnicy zawodu aptekarskiego sporządzający na zasadzie art. 109 ust. 1 pkt 3 post. pod. informacje podatkowe o receptach lekarskich obowiązani są w informacjach tych wymieniać również nazwiska pacjentów, dla których recepty zostały wystawione, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

W myśl przepisów § 4 ust. 3 i § 10 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1947 r. o obowiązku prowadzenia ksiąg szczególnego typu przez podatników zawodu aptekarskiego (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 486) przychody w tych księgach należy zapisywać „na podstawie kopii wystawionych rachunków, zestawień utargów dziennych oraz recept". Recepty stanowią więc podstawę udokumentowania zapisów prowadzonej przez aptekę księgowości i z tego powodu są dostępne dla uprawnionych organów władzy podatkowej (okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 10 maja 1948 r. — Dz. Urz. Min. Sk. Nr 55, poz. 223 — uwaga do § 4 ust. 3.

Jakkolwiek w myśl przepisu § 5 powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1947 r. apteki nie mają obowiązku ujawniania w numeraturze recept nazwiska pacjenta, dla którego recepta została wystawiona, nie mniej jednak apteki są obowiązane do uwidoczniania w informacjach dostarczanych na pisemne żądanie władzy podatkowej (art. 109 ust. 1 pkt 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym) **wszelkich posiadanych** danych i informacji, potrzebnych do ustalenia zobowiązań podatkowych, a więc w szczególności nazwisk pacjentów, dla których recepty zostały wystawione, o ile nazwiska pacjentów są uwidocznione na receptach, będących w posiadaniu aptek. Ministerstwo Finansów zaznacza, że władze podatkowe powinny żądać od aptek podawania nazwisk pacjentów tylko w przypadkach uzasadnionych.

Dyrektor Departamentu St. Kołakowski

138

OKÓLNIK

z dnia 14 września 1950 r.

w sprawie opodatkowania przedsiębiorstw gospodarki nieuspołecznionej wykonujących usługi transportowe. Nr PM. 16843/1/50.

Na podstawie zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 25 kwietnia 1950 r. ogłoszonego w Monitorze Polskim z dnia 25 maja 1950 r. Nr A-59, poz. 691, przedsiębiorstwo „Państwowa Komunikacja Samochodowa — Przedsiębiorstwo Transportowo-Spedycyjne", nazwane dalej w skrócie P.K.S., zapoczątkowało z przedsiębiorstwami transportowymi gospodarki nieuspołecznionej podpisywanie umów w przedmiocie wykonywania usług transportowych na zlecenie P.K.S. dla gospodarki uspołecznionej.

Wobec tego, że wykonywanie usług transportowych przez przedsiębiorstwa gospodarki nieuspołecznionej na zlecenie P. K.S posiada w skali ogólno-państwowej doniosłe znaczenie dla wykonania 6-letniego Planu Gospodarczego oraz z uwagi

na to, że omawiane przedsiębiorstwa otrzymują od P.K.S. za spełniane usługi wynagrodzenia według stawek taryfowych ustalonych przez Ministerstwo Komunikacji na takim poziomie, który ogranicza i opiera na słusznych społecznie podstawach wysokość zysku netto, Ministerstwo Finansów zarządza, co następuje:

1. 1) odwołania i zażalenia w przedmiocie wymiaru i domiaru podatku obrotowego i podatku dochodowego, dokonanego za okres do sierpnia 1950 r. włącznie, złożone przez podatników, wykonujących obecnie na zlecenie P.K.S. usługi transportowe, należy załatwić w pierwszej kolejności, nie później niż do dnia 30 października br.,

2) przez wykonywanie na zlecenie P.K.S. usług transportowych należy rozumieć usługi przewozu towarów oraz inne usługi związane z transportem towarów, w szczególności naładunek i wyładunek przesyłek wagonowych.

3) Wykonywanie usług transportowych na zlecenie P.K.S. powinno być udowodnione zaświadczeniem właściwej Ekspozytury P.K.S. o wykonaniu przez danego podatnika norm wydolności (minimalnych bądź maksymalnych) pojazdów konnych i samochodowych oraz o ilości dniówek pracy, zawierającym ponadto dane co do sumy przypadającego podatnikowi wynagrodzenia. Zaświadczenie, o którym mowa, należy składać łącznie z deklaracją na zaliczkę miesięczną podatku obrotowego władzy podatkowej właściwej w sprawach podatku obrotowego za każdy miesiąc ubiegły.

2. Zaległości podatników wymienionych w ustępie poprzedzającym z tytułu podatku obrotowego i dochodowego, wynikłe z wymiarów i domiarów, obejmujących okres do sierpnia 1950 r. włącznie, Ministerstwo Finansów poleca pobierać przy każdej wypłacie dokonanej przez P.K.S. conajmniej w wysokości 5% sumy przeznaczonej do wypłaty i stanowiącej należność zaliczkową bądź całkowitą tych podatników za usługi transportowe. W tym celu właściwa władza podatkowa powinna przesłać odpowiedniej terenowo Ekspozyturze P. K. S. wykaz zaległości podatnika oraz zażądać sukcesywnego potrącania podatnikowi stosownych kwot na zaległości podatkowe z przypadających mu wypłat.

Całkowita spłata zaległości podatkowych w trybie wyżej wskazanym nie powinna przekraczać okresu 12 miesięcy.

3. Potrącone kwoty na zaległości podatkowe obowiązane są Ekspozytury P.K.S. przekazać właściwej władzy podatkowej w terminach następujących: potrącone w czasie od 1 do 10 każdego miesiąca — do dnia 15 danego miesiąca, potrącone w czasie od 11 do 20 — do dnia 25 danego miesiąca, potrącone w czasie od 21 do końca miesiąca — do dnia 5 miesiąca następnego. Ekspozytury P.K.S. mają obowiązek składania właściwym władzom podatkowym przy przekazywaniu potrąconych zaległości odpowiednich wykazów wskazujących osobę podatnika i adres jego przedsiębiorstwa oraz wysokość i podstawę obliczenia dokonanych potrąceń.

4. W przypadku zaniechania przez podatnika posiadającego zaległości podatkowe wykonywania usług transportowych na zlecenie P.K.S., właściwa Ekspozytura P.K.S. powinna bezzwłocznie powiadomić o tym właściwą władzę podatkową oraz wstrzymać wypłatę całkowitej sumy należności podatnika za usługi transportowe celem przekazania jej w terminie wyżej ustalonym na pokrycie zaległości podatkowych; równocześnie władza podatkowa ma obowiązek w stosunku do danego podatnika zastosować dalsze środki, zapewniające całkowite wyegzekwowanie należnych podatków.

5. Za podstawę do ustalenia zaliczek na podatek obrotowy (po raz pierwszy za miesiąc wrzesień 1950 r.), przypadających od podatników wykonujących usługi transportowe należy przyjmować:

1) w części dotyczącej usług transportowych wykonywanych na zlecenie P.K.S., innych przedsiębiorstw gospodarki u połecznionej oraz władz i urzędów państwowych — obroty deklarowane, poparte co do wykonanych zleceń P.K.S. zaświadczeniami wymienionymi w ust. 1, pkt 3), a co do pozostałych zleceń — odpisami rachunków, zawierającymi poświadczony przez usługobiorców czas pracy oraz ilość i tonaż pojazdów użytych do usług transportowych;

2) w części dotyczącej usług transportowych wykonywanych na rzecz gospodarki nieuspołecznionej — obroty odpowiadające normom wydolności pojazdów użytych na potrzeby nieuspołecznionych usługobiorców przy zastosowaniu wolnorynkowych stawek usługowych, stosowanych w danej miejscowości w czasie świadczenia usług.

Jeżeli zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3), stwierdza wykonanie przez podatnika w ciągu 25 dni ubiegłego miesiąca kalendarzowego maksymalnej wydolności pojazdów, a z informacji podatkowych bądź z deklaracji na zaliczkę miesięczną podatku obrotowego nie wynika, aby podatnik w danym okresie wykonywał usługi transportowe dla innych usługobiorców, — władza podatkowa zaniecha wszelkich dochodzeń w przedmiocie ustalenia podstawy opodatkowania w podatku obrotowym i przyjmie obrót deklarowany.

6. Za podstawę do ustalenia zaliczek na podatek dochodowy (po raz pierwszy za miesiąc wrzesień 1950 r.), przypadających od podatników wykonujących usługi transportowe, należy przyjmować dochód, ustalony przy zastosowaniu następujących norm zysku netto:

1) od obrotu osiągniętego przez przedsiębiorstwa posiadające pojazdy o ogólnej nośności		ze świadczenia usług na zlecenie:			
		P. K. S.		innych przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej oraz władz i urzędów państwowych	
ponad	do	na terenie m. st. Warszawy i m. Krakowa oraz powiatów warszawskiego i krakowskiego	na pozostałych terenach	na terenie m. st. Warszawy i m. Krakowa oraz powiatów warszawskiego i krakowskiego	na pozostałych terenach
	4 ton	19%	21%	24%	26%
4 tony —	9 ton	17%	19%	22%	24%
9 ton —	18 ton	16%	17%	21%	22%
18 ton —	—	15%	16%	20%	21%

2) od obrotu osiągniętego ze świadczenia usług na zlecenie usługobiorców gospodarki nieuspołecznionej—bez względu na nośność, ilość oraz rodzaj posiadanych pojazdów — 50%.

7. 1) W najbliższym Dzienniku Ustaw R. P. ukaże się rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie przedpłat na poczet zaliczek na podatek obrotowy i dochodowy podatników gospodarki nieuspołecznionej, wykonujących usługi transportowe na zlecenie przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej oraz władz i urzędów państwowych. Rozporządzenie to zmienia przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1949 r. o poborze podatku obrotowego i podatku dochodowego w formie ryczałtu (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 106 i Nr 43, poz. 327), w części dotyczącej osób trudniących się bez obcej pomocy furmaństwem, w ten sposób, że podatkowi obrotowemu i dochodowemu w formie ryczałtu podlegają od dnia 1 października 1950 r. świadczenia wykonywane przez osoby trudniące się furmaństwem wyłącznie na zlecenie przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej oraz władz i urzędów państwowych, jeżeli osoby te świadczenia powyższe wykonywują osobiście lub z udziałem najwyżej jednej siły najemnej. W związku z tym zarządzenia podane w ust. 5 i 6 niniejszego okólnika nie mają zastosowania do świadczeń (usług transportowych) podlegających na nowych zasadach zryczałtowanemu podatkowi obrotowemu i dochodowemu.

2) W końcu ministerstwo Finansów podaje do wiadomości, że warunkiem opłacania podatku obrotowego i dochodowego w formie ryczałtu przez osoby, trudniące się osobiście lub z udziałem najwyżej jednej siły najemnej furmaństwem wyłącznie na zlecenie przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej oraz władz i urzędów państwowych, jest składanie w terminie do dnia 10 każdego miesiąca za każdy miesiąc ubiegły właściwej w sprawach podatku obrotowego władzy podatkowej zaświadczeń, stwierdzających ilość godzin usług transportowych, świadczonych na rzecz przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej oraz władz i urzędów państwowych, jak również rodzaj użytych środków transportowych i ilość zatrudnionych osób. Na podstawie tych zaświadczeń władza podatkowa ocenia, czy nie zachodzą przeszkody w opłacaniu przez danego podatnika podatku obrotowego i dochodowego w formie ryczałtu, biorąc pod uwagę, iż przez świadczenie usług transportowych na rzecz wymienionych wyżej usługobiorców w rozmiarze conajmniej 48 godzin tygodniowo rozumie się zatrudnienie wyłącznie na ich zlecenie.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

139

OKÓLNIK

z dnia 18 września 1950 r.

w sprawie opodatkowania podatkiem od wynagrodzeń, wynagrodzeń za taksację cedul otrzymywanych przez pracowników P. K. P. Nr PM. 15942 4/50.

W związku z wątpliwościami, jakie wyłoniły się przy opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, — wynagrodzeń otrzymywanych przez pracowników zatrudnionych w biurach kontroli dochodów Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych za taksację cedul w godzinach pozasłużbowych, Ministerstwo Finansów w porozumieniu z Ministerstwem Komunikacji wyjaśnia, co następuje:

1. Taksacja cedul, dokonywana w biurach kontroli dochodów D. O. K. P., jako nie objęta postanowieniami okólnika Min. Komunikacji z dnia 10 lipca 1946 r. w sprawie norm prac dla biur kontroli dochodów w D. O. K. P. (Dz. Urz. Min. K. Nr 9/46, poz. 149), nie wchodzi w zakres normalnych czynności służbowych wykonywanych w godzinach służbowych przez pracowników tychże biur. Taksację cedul wprowadzono w biurach kontroli dochodów D. O. K. P. zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji z dnia 26 maja 1945 r. Nr K. T. 226/45 i z dnia 21 czerwca 1947 r. Nr II/3/36/8/47 systemem akordowym w godzinach pozasłużbowych, przyznając pracownikom za tę pracę oddzielne wynagrodzenie ,obliczane w zależności od ilości opracowanych cedul. Zarządzenia powyższe zostały z dniem 1 maja 1950 r. zastąpione zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji z dnia 17 maja 1950 r. Nr K. P V/16-13/50.

Mając powyższe na uwadze, wynagrodzenia za taksację cedul w godzinach pozasłużbowych należy uważać jako wynikające z umowy zlecenia (art. 498 k. z.), a zatem do wynagrodzeń tych wypłacanych po dniu 1 czerwca 1949 r. stosować należy przepisy § 2 ust. 1 pkt 2 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 maja 1949 r. w sprawie częściowego lub całkowitego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A-34, poz. 496). Opodatkowaniu podlega jednak wynagrodzenie bez potrącenia 20% tytułem kosztów uzyskania wynagrodzeń przewidzianych w art. 5 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41) oraz w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 31 marca 1949 r. w sprawie ustalenia norm kosztów uzyskania wynagrodzeń osób określonych w art. 4 ust. 1 pkt 2, ust. 2 i 3 ustawy o podatku od wynagrodzeń oraz odszkodowania za używane własne narzędzia pracy (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11, poz. 59) z uwagi na to, iż pracownicy nie ponoszą żadnych kosztów związanych z przeprowadzeniem taksacji cedul.

2. Z uwagi na to, iż podatek od wynagrodzeń został potrącony pracownikom przez niektóre D. O. K. P. wbrew zasadom powyżej ustalonym, przeważnie przez skumulowanie wynagrodzenia zasadniczego z wynagrodzeniem otrzymanym z tytułu taksacji cedul, a niesłuszność obliczenia podatku nie została zaczepiona w trybie art. 141 ust. 2 w związku z art. 17 ust. 4 post. pod. — Ministerstwo Finansów na zasadzie art. 58 ust. 2 post. pod. darowuje skutki niezłożenia podania przez P. K. P. o sprostowanie dokonanego niesłusznie pobrania podatku od wynagrodzeń, w razie dodatkowego złożenia takich podań w terminie do 15. X. 1950 r.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

140

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 8.

z dnia 3 sierpnia 1950 r.

w sprawie kupna ruchomości od cudzoziemców.

1. Przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsularne państw obcych w Polsce, zagraniczne misje specjalne korzystające z przywilejów dyplomatycznych oraz obywatele państw obcych, zatrudnieni w takich przedstawicielstwach i misjach, są cudzoziemcami w rozumieniu przepisów dewizowych.

2. Stawianie przez osoby zamieszkałe w kraju do dyspozycji cudzoziemców — w rozumieniu przepisów dewizowych — wszelkiego rodzaju środków płatniczych, a w szczególności dokonywanie na rzecz lub z polecenia tych cudzoziemców wypłat w kraju jest bez zezwolenia Komisji Dewizowej zabronione.

3. W związku z powyższym zawieranie przez osoby zamieszkałe w kraju umów o kupno ruchomości (np. samochodów, maszyn itp.), będących własnością przedstawicielstw misji i osób, o których mowa wyżej pod pkt 1, jest dopuszczalne jedynie za uprzednim zezwoleniem Komisji Dewizowej i na warunkach podanych w tym zezwoleniu.

Komisja Dewizowa
H. Kotlicki Ed. Wierzchoń

KOMUNIKATY

o unieważnieniu pokwitowań kasowych, asygnat kasowych i pieczęci urzędowych.

Unieważnia się:

1) blankiety pokwitowań kasowych Seria C za Nr 280596—280600, zagubione przez poborcę skarbowego Wydziału Finansowego w Zgorzelcu.

2) blankiet pokwitowania kasowego wzór Nr 469, Seria H za Nr 554500, brak którego stwierdzony został w Wydziale Finansowym Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi.

3) blankiety pokwitowań kasowych z bloczków kasowych wzór Nr 469 oznaczonych Nr 750201—750300 oraz 41901—42000 zagubione w Wydziale Finansowym Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Bydgoszczy.

4) blankiety pokwitowań kasowych Seria C za Nr 60257—60300, zagubione przez poborcę skarbowego Wydziału Finansowego w Sokołowie Podlaskim.

5) blankiety pokwitowań z bloczków kasowych wzór Nr 33 (białe), Serii E 26 za Nr 200501—201000, zagubione w 13 Oddziale Finansowym w Warszawie.

6) blankiety pokwitowań na przedpłaty podatku obrotowego i dochodowego od uboju Seria B Nr 483282—483300, zagubione w okręgu Wydziału Finansowego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Rzeszowie.

7) blankiety asygnat kasowych Serii H za Nr Nr 460254, 461231 i 461561, brak których stwierdzony został w Wydziale Finansowym Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Lesznie.

8) pieczęć urzędową z napisem w otoku: „Urząd Celny w Szczecinie Port Nr 5", zagubioną przez pracownika Urzędu Celnego w Szczecine.

9) pieczęć urzędową do laku z napisem w otoku: „Ochrona Skarbowa 337" zagubioną przez pracownika w 3 Rejonowym Inspektoracie Ochrony Skarbowej w Warszawie.

10) pieczęć urzędową do tuszu z napisem w otoku: „Kontrola akcyzowa 446", zagubioną w okręgu Wydział uFinansowego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi rocznie zł 2000; półrocznie — zł 1100; kwartalnie — zł 600.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz.Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428.

Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 45

15. Biblioteka Jagiellońska
Kraków

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14201. B-127239. 15.300. 18. IX. — 21. IX. — 50.